

Men Emanuel lod sig ikke længer føre bag Lyset. Han var i den sidste Tid bleven aarvaagen indtil Mistænksomhed, og han saa' hurtigt, at det ikke var nogen Feberpatient men en døddrukken Mand, der laa derhenne under Dynevaaret og for-gæves søgte at overvinde Søvnens og løfte Øje-laagene.

Og med ét blev han saa oprørt over al denne Nedværdigelse, al denne Løgn og Forstillelse, alt dette Smuds og denne Stank, at han maatte give sit Hjærte Luft.

Han rejste sig op og satte Stolen haardt mod Lergulvet.

„Hør, nu vil jeg sige jer noget bægge to! . . . I skal tage jer i Agt! Ogsaa vor Langmodighed har en Grænse, og dersom I bliver ved at misbruge vor Gavnildhed og vor Overbærenhed, saadan som I har gjort det i den sidste Tid, saa er det forbi imellem os. Saa maa det offentlige Fattigvæsen tage sig af jer . . . vi vil ikke have mere med jer at bestille. Har du nu hørt det?“

Det sletske Udtryk i Svends fede Ansigt var pludselig blevet forvandlet; det var første Gang, Emanuel talte til ham i et saa myndigt Sprog. Den store, røde Pandeknude trak sig dybere ned